

Kaledonský gambit

Dan Moren

TRIFID

Kaledonský
gambit
— dan moren —

Kaledonský gambit

Dan Moren

Stanislav Juhaňák – TRITON

Dan Moren
KALEDONSKÝ GAMBIT

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, rozmnožována ani jinak šířena bez písemného souhlasu vydavatele.

The Caledonian Gambit
Copyright © 2017 by Dan Moren
Translation © Dana a Ondřej Veselí, 2019
Cover © Renata Brtnická, 2019
© Stanislav Juhaňák – Triton, 2019

ISBN 978-80-7553-683-9

Stanislav Juhaňák – Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.tridistri.cz

*Mé mámě a mému tátovi,
kteří mi nikdy nesebrali knížku.*

Prolog

Na Elijaha Brodyho zaútočili motýli.

Popravdě se zaměřili jen na jeho žaludek, ale byli v ráži a třepotali se v něm tak rozzlobeně, jak by si nikdy nemyslel, že by motýli mohli.

Zaškrundalo v něm a on si přes silná umělá vlákna své letecké kombinézy poklepal na břicho. Nervy před misí. Nic neobvyklého. *Jak to ale můžeš vědět?* vynadal si. *Nikdy jsi na žádné nebyl.*

„Kuráž je v soustavě,“ ozval se ve sluchátkách klidný, rozvážný hlas letové vedoucí vesmírné lodi Kuráž. „Zelená letko, máte povolení ke startu.“ Chvilku bylo ticho, a když se znovu ozvala, Eli poznal, že se usmívá. „Dobrý lov.“

Eli odpálil zámky, které držely jeho bitevník u Kuráže. Trupem zavibroval zvuk, jako když někde v dálce vybuchne petarda, a bitevník začal pomalu opouštět dok.

Osm... devět... deset. Bezpečně mimo Kuráž nastartoval Eli motory.

Celá loď se otřásla, když motory naskočily. Usmál se a vydechl. Připadalo mu, jako by vzduch, co zrovna jeho plíce opustil, v nich byl celé hodiny – možná celé dny. Jako by ten střet měl už za sebou: v mysli byl už zpátky na palubě Kuráže, mise byla splněná a piloti Zelené letky si připíjeli každý svým přídělem oslavného šampusu.

Všude kolem sebe viděl Eli záblesky motorů parťáků z letky. Zelené tečky představující jejich bitevníky mu pokropily HUD displej. Našel blikající bod označený jako Zelená šestka a šlápl na to, aby se zařadil po bok Larabieho, a pak přepnul na kanál svého wingmana.

„V pohodě, Chrisi?“

„Jo. Chceš vidět něco neuvěřitelného, Brody? Mrkni na šestou hodinu.“

Eli zvedl obočí. Na hlavní displej si hodil záběr zadní kamery a viděl, jak obrovská masa Kuráže za ním odplouvá. Když se malinko stočila na levobok, nabídl se mu výhled na bránu a on potichu hvízdнул.

„Sakra,“ řekl Larabie tiše. „Ten pohled se mi nikdy neomrzí.“

Jak tam tak visela ve vesmíru, jako obrovské hrozivé oko, hexagonální kovová konstrukce se rozpínala do šíře celé míle. V otevřeném chřtánu

se jí točil modrý vír, vlnění působilo až hypnoticky: červí díra, ze které se *Kuráž* nedávno vynořila.

„To je teda nářez,“ řekl Larabie, v hlase se mu stále odráželo ohromení. „Víš, že jsou soběstačný? Když jsem chodil na techniku, dělali jsme na ně studii.“

„No. Neřekl bych, že *uměli* létat mezi soustavami už tenkrát.“

„Hrozně vtipný. Dej mi vědět, až přijdeš s něčím aspoň z poloviny tak skvělým jako použít gravimetrickou energii červí díry jako zdroj energie.“

„To fakt funguje?“ Eli si přál, aby si mohl skrz helmou promnout spánky. „Zní mi to jako zatracená Möbiova páska.“

Larabie si odfrkl. „Tím si nezatěžuj mozeček, Brody. Dobrá zpráva je, že to funguje v náš prospěch – ty hajzlíci maj tolik šťávy, že jakmile je zapnou, je skoro nemožný je zase vypnout.“

„Fajn,“ řekl Eli, „protože jsem si jednou přibouchnul prsty do dveří a není to něco, co bych si chtěl zopakovat v galaktickém měřítku.“

„Zelená letko, tady je můstek *Kuráže*.“ Přenos prskal statickou elektřinou. „Máme něco na radaru. Blíží se sem dvě letky, a to rychle – podle profilu to budou těžké bombardéry a stíhačky.“ Na Eliho průhledovém displeji se objevily rudé tečky, když mu senzory z *Kuráže* poskytly pozici nepřátelských lodí.

„To šlo rychle,“ zamumlal někdo na kanále letky.

„Jo, dvě plný letky zrovna nevypadaj jako běžnej uvítací výbor.“ Maggie O'Hara byla Zelená trojka a informační expertka letky. „A neměli nás jak identifikovat, dokud jsme se neocitli v systému.“

„Mají vlastní informační zdroje,“ podotkl Larabie.

„Doufejme, že ne lepší než my,“ zavtipkoval Jun Kwok, Zelená pětka.

„Zelená letko, formace,“ řekla kapitánka Lila Randallová, velitelka letky. „Zaměřte cíle a připravte se na útok. Musíme zajistit oblast brány, než červí dírou projde zbytek flotily. Šestko, Sedmičko, připravte se.“

„Rozumím,“ řekl Larabie. „Nastavuju kurz na střet.“

„Příjem,“ řekl Eli a stočil před k prvním červeným tečkám na displeji. Skučení motorů gradovalo, setrvačnost ho vmáčkla do sedadla. Přepnul zpátky na kanál svého wingmana.

„Vypadá to, že se na nás sakra připravili.“

„Jo,“ řekl Larabie, „ale žádná příprava na světě těm chudáčkům nepomůže, až bránou projde zbytek flotily.“ Odmlčel se a Eli v duchu viděl, jak jeho wingman kroutí hlavou s rozcuchanými vlasy. „Stojí proti přesile, jak v počtech, tak ve výzbroji, a *pokud* nás identifikovali, vědí to. Nevím, proč prostě nekapitulovali.“

Protože nikdo si nechce jen tak lehnout a umřít.

„Celá Pátá flotila na jeden relativně izolované svět.“ Eli si tak navětšoval obraz na displeji, až uviděl kouli s fleky modré, zelené a bílé. „Připadá mi to přehnaný.“

„Impérium chce mít poslední slovo, kámo. Sabaea vedla jednání o připojení ke Společenství a Illyrijská říše to nenechá jen tak.“

A to ani náhodou. Eli se ošil, cítil, jak pod ním sedadlo zavržalo. Kaledonie, jeho domovský svět, bývala svobodnou planetou, dokud tam Impérium nevpadlo. „Fakt je to jediná možnost?“

„Ve skutečnosti nepotřebují naše svole–“

Rozvrískalo se varování, lodní počítač zrušil zvětšení nastavené Elim a ukázal jednu z přibližujících se nepřátelských stíhaček, nyní zvýrazněnou červeným čtverečkem, jak se ho snaží zaměřit.

„Zaměřování!“ zařval. Zápolil s kniplem ve snaze uniknout zaměření a dostat se do postavení, aby mohl pálit on sám.

Hledáček na displeji mu zablikal zeleně a Eli zmáčkl spoušť, čímž vyslal magneticky poháněné střely z výmetnic na přídi stíhačky. Stopovky žlutozeleně fosforeskovaly na černém pozadí vesmíru, ale jeho vlastní setrvačnost je obloukem vyslala doleva. Naklonil knipl zpátky k pravoboku, prst stále na spoušti.

Nepřátelská stíhačka byla už tak blízko, že byla viditelná pouhým okem. Ve snaze vyhnout se zásahu a udržet Eliho v hledáčku kličkovala hned vlevo a hned vpravo. Dvě z Eliho střel jí lízly motory; do vesmíru vytékalo palivo a jako kapky plulo vzduchoprázdňem. Druhá dávka motory zasáhla a Eli viděl, jak jedna stopovka pronikla palivovou nádrží.

A to stačilo. Loď vybuchla v explozi na tmavém pozadí úžasně tiché.

„Veliteli, tady je Šestka,“ řekl Larabie. „Hlásím zářez pro Sedmičku.“

„Vítej mezi mazákama,“ zavýskla Kwoková. „Takže platíš pivo?“

Eli se zašklebil, obraz výbuchu mu stále plaval před očima. První zabítí. Měl by být pyšný, a ne mít pocit, jako když skočil placáka z deseti kilometrů. *Na tohle ses připravoval, Brody.*

„Zklidněte se,“ řekla kapitánka Randallová. „Dobrá práce, Sedmičko, ale pořád máme co na práci. Zelená letko, jděte na to.“

Když se letka přiblížila k nepřátelským lodím, rozdělila se a v tu chvíli se celá oblast na Eliho monitoru změnila ve změť teček. V mžiku zjistil, že se na sebe řítí s druhou stíhačkou; udělal obrat ve snaze se jí pověsit na zadek. Druhý pilot byl ale dobrý: stáhl plyn, aby ho Eli přestřelil a střely šly do prázdna. Škubnutím za knipl Eli obrátil stíhačku na záda, takže měl druhou loď vzhůru nohama – ale pořád přímo v mířidlech. *Mám tě.*

„Veliteli, Šestka.“ Larabieho odměřený tón narušil Eliho soustředění. Zaklel, když o pěkný kus minul.

„Tady je velitel,“ ohlásila se kapitánka Randallová. „Mluv, Šestko.“

„Něco je špatně: hlavní lodě sabaejské obrany se vůbec nezapojují.“

„Drží je v záloze,“ skočil jim do řeči Rafi Kantor, zástupce velitele.

„Nemá cenu je vystavovat palbě, dokud nebudou mít v hledáčku něco většího než stíhačky.“

„Možná,“ řekl Larabie. „Ale něco... no, prostě mi na tom něco nesedí.“

„Paranoia, Šestko?“ popíchla ho Kwoková.

„Dej si pohov, Kwoková,“ řekl O'Hara.

Randallová se vlomila do rozhovoru. „Šestko, dávej pozor na hlavní lodě, ale ty nejsou prioritou. O ty se budeme starat, až vyřešíme stíhačky. My o vlku...“

Nepřátelská letka se přeskupila a mířila na druhý průlet. Eli navedl svou stíhačku na Larabieho levobok a na sdíleném monitoru označil svůj cíl. Červené body jeden po druhém šedly, jak zbytek letky dělal to samé.

„Jdeme na to,“ řekla Randallová. „Na můj povel rozptýlit.“

V očekávání rozkazu Randallové Eli sevřel páku plynu.

„Všem lodím, tady je můstek *Kuráže*.“ Běžně vyrovnaný hlas letové vedoucí zabarvila panika. „Něco se děje u brány. Opakuju, vypadá to, na nějakou aktivitu u brá-“

Eliho oslepil silný bílý záblesk a vysílání z *Kuráže* se rozpustilo do ječivého chaosu. Pištivý zvuk mu provrtal lebku a on rychle stáhl zvuk na sluchátkách. Útržky nesouvislého blábolení zbytku letky pronikly rušením.

„... bože...“

„Brána...“

„... letka... paprsek... kanál...“

„... na šesté hodině...“

Eliho loď najednou sevřela obrovitá ruka a zatřásla jí jako s hračkou, až se ta roztočila jako káča. V uších mu rezonovaly tři nebo čtyři různé poplašné tóny a Eli musel pevně zavřít oči, aby mu hvězdy, které se v závratné rychlosti míhaly za sklem kokpitu, v žaludku neprobudily motýly a to ostatní. *Nenabliž si do helmy, nenabliž si do helmy...* Zuby mu drkotaly tak silně, až měl pocit, že jich možná pár spolkl. Bojuje s tlakem, který ho špendlil do sedačky, natáhl rozklepanou ruku před sebe a stáhl plyn.

Pak bylo po všem. Jeho loď se nechala unášet vlastní setrvačností. Pootevřel jedno oko, pak i druhé.

HUD před ním blikal a mihotal se; praštil se rukou do helmy, ale docílil jediné toho, že ho hlava rozbolela ještě víc. Se zavrčením restartoval počítač, což vyřadilo i kamery a ovládání trysek. Natáhl krk a pokusil se vyhlédnout z kokpitu, ale letecké kombinézy nejsou zrovna dělané na nějaké extra hýbání. *Něco nám uniklo. Že by bombardér pronikl až ke Kuráži?*

Počítač naskočil. Eli dupl na ovládání směrových trysek a tvrdě šku-bl za knipl, až otočil čumák lodi zpět směrem ke *Kuráži*. Tím si sice odkryl záda pro jakoukoli stíhačku, co se objeví, ale vlajková loď teď pro něj měla vyšší prioritu. *Ať už ji zasáhlo cokoli, muselo to být velké...*

A do prdele.

Kuráž tam pořád byla, ale zadní půlka lodi odplouvala pryč od té přední, jako by ta samá ruka, co zahodila Eliho stíhačku, jednoduše přelomila míli dlouhou loď jako suchou větvičku. Gejzíry vzduchu tryskaly do vesmíru a na zubatých okrajích zlomu jiskřila elektřina.

Ale to nebylo to, co Elimu vyrazilo dech.

Brána byla tatam.

„Sedmičko, tady je Šestka na nouzovém kanále. Slyšíš mě?“ Statický šum hlasitě a jasně prořízl Larabieho hlas.

Eli přepnul spojení. „Co se sakra stalo?“

„Odpálili bránu, Eli. *Do prdele*, oni tu bránu odpálili.“ Vždy klidný Larabie ze šoku chraptil. „Museli ji nastavit tak, že vybuchla, když jsme prošli. Já... já... to je šílený.“

Eli polkl, v krku se mu udělal knedlík při pohledu na tlumené jiskřené trosky brány, které vířily ve spirále jako miniaturní galaxie.

„Červí díra se právě zhroutila,“ řekl Larabie, stále v šoku. „Gravitační rozdíl – viděl jsem, jak roztrhnul *Kuráž vejpůl*. Nikdy jsem nic takového...“ Zajíkl se. „Bože můj, flotila.“

Zbytek flotily čekal v červí díře na to, až mu Venture dá zelenou. Běžný postup.

Larabieho nebylo téměř slyšet, i když Eli nebyl schopný říct, jestli to bylo přenosem, nebo Larabiem. „Uvěznilo je to v červí díře. Všechny.“

Všechny – přátelé, spolužáky, tisíce těch, které Eli nikdy nepotkal. Uvěznilo je to. V červí díře.

Eli znovu polkl. „Vždyť se můžou vrátit, ne? Zpátky do sektoru Badr, kde do ní vstoupili?“

„Ne, to nemůžou. Když máš jen jeden konec červí díry, neudržíš ji stabilní. Představ si gumičku. Jeden konec pustíš a smrští se.“

„Co kdyby... co kdybychom bránu obnovili?“

Larabie se krátce a hořce zasmál. „To by trvalo roky. Přinejlepším je

to vyplivlo někde v polovině galaxie. Přinejhorším...“ odmlčel se. „Tak či tak, jsou pryč, Eli.“

Najednou to ve vysílače zaskřehotalo a Elimu v hlavě zarezonoval cizí hlas.

„Illyrijské lodi, mluví admirál Vogel ze Sabaejských obranných planetárních sil. Čelíte ozbrojené početní přesile. Vypněte motory, odstavte zbraňové systémy a my přijmeme vaši kapitulaci.“

Ozbrojená početní přesila. Eli spolkl hysterický smích. *S tím jsme přišli my.*

„Opakuji, mluví admirál Vogel ze Sabaejských obranných planetárních–“

„Vyliž si,“ skočil mu do toho hlas Kwokové.

Eli s hrůzou sledoval, jak pilotka doprovází svá slova činy, šlápne na plyn a za plné palby se žene vstříc nepřátelským stíhačkám. Z vysílačky se linul její řev.

„Vy zasraný vrahou–“

Zpod jednoho z bombardérů vyletěla raketa a čelně zasáhla loď Kwokové. Když se stíhačka rozletěla na kousíčky, které krátce zahořely a zhasly, měl Eli srdce až v krku.

„Ne!“ Nevěděl, kdo zařval – mohl to klidně být i on –, ale bylo to to poslední, co slyšel, než vysílání ztichlo a ozýval se jen sykot širokospektrálního rušení.

Zelená letka rozpustila formaci a zaměřila se na nejbližší nepřátelské lodě. Eli otevřel klapky motoru naplno a vystřelil vstříc skupince stíhaček.

Viděl, jak ten samý bombardér vypustil další raketu jeho směrem. Stočil to ale ke zbytkům lodi Kwokové a schoval se za ně – oblak trosek měl mezi sebou a střelou. Raketa změnila směr a neškodně vybuchla v poli trosek.

Namířil si to na nepřátelskou letku a vypustil dvě ze svých raket přímo do srdce formace.

Jedna proletěla mezerou mezi stíhačkami; druhá slavila přímý zásah – krupobití střepin z jedné lodi rozcupovalo další dvě. Eli sestřelil další stíhačku a pročistil si tak cestu, až prorazil tím, co z formace zbylo. Než mu vůbec došlo, co dělá, řítil se k hlavním lodím, které v dálce visely jako bouřkové mračno.

Schválně jak se vám bude líbit, když se boj přesune k vám, hajzlové.

Eli mrkl na HUD na stav zbraní; indikátor svítil zeleně, takže rakety byly připravené. Z takovéhle dálky budou mít velké křížníky spoustu

času sestřelit cokoli, co vypálí; jeho jedinou šancí bylo dostat se co nejblíž, než raketu vyšle. Namířil čumák stíhačky na nejbližší hlavní loď.

Větší lodi očividně nečekaly, že se tak brzy zapojí do boje se stíhačkami – a to ani s jednou. To překvapení poskytlo Elimu pár cenných vteřin, které potřeboval ke zmenšení propasti mezi nimi.

Ušní bubínky mu skoro protrhlo zavřískání elektronického varování, když křižník začal pálit jeho směrem ve snaze dostat ho na mušku. Eli plynule stočil stíhačku na pravobok, vyhnul se palbě a pak kličkoval vstříc křižníku. Ještě pár vteřin a bude uvnitř perimetru jeho obranné palby. Palec se mu vznášel nad tlačítkem pro odjištění raket.

Najednou rušení komunikačního kanálu zmizelo.

„Illyrijská stíhačko, tady je sabaejský křižník *Váleční psi*. Hned vypněte motory, nebo zahájíme ostrou palbu.“

Ta první salva nešla vedle jen tak; byl to varovný výstřel. Motýli v Eliho žaludku se vrátili s plnou silou, ale když viděl, jak se loď Kwokové rozpadá, odpálkoval je. Zatnul čelisti.

Jejich chyba. Měli ho sundat, dokud měli tu možnost – už byl moc blízko. Zaměřovač měl stále na můstku křižníku, když mu obrovská loď vyplnila prosklení kokpitu. Představoval si, že dokonce i zahlédl jednoho nebo dva členy posádky za okny lodi, jak na něj s otevřenou pusou ukazují.

Stále držel prst nad odpalováním raket. Mohl by to udělat – mohl by křižník připravit o velení.

Sebral odvahu, zapnul vysílačku a zhluboka se nadechl. Tohle mohla být klidně jeho poslední slova, kdo ví. Ať tedy stojí za to.

„Táhněte do pekel–“

Kapitola první

Záchod se leskl. Zářil. Blyštil se. Muž, známý jako Kyle Rankin, by dokonce řekl, jak se tam tak pohupoval na patách, že žádný jiný záchod ve známém vesmíru nebyl *kdy* čistší než ten, před kterým stál.

No, když mi má učitelka v šesté třídě řekla, abych zabral, nebo budu jednou čistit záchodky, myslím, že to nemyslela tak doslova.

Každopádně vypadal tak dobře jako v den, kdy ho instalovali. Kdyby někdy narazil na slečnu Fitzhughovou, asi by *na to* mohl být pyšný.

Zvedl se ze dřepu, a jak jeho kolena zaprotestovala, nasál vzduch skrz zaťaté zuby. Ukázalo se, že osmihodinová úklidová směna je zabitím na klouby. Připadal si, jako by měl kolena dvaasedmdesátníka – což znamenalo, že někde tam venku je dvaasedmdesátník s koleny sedmadvacetiletého. Jednou toho chlapa najde a dá s ním řeč.

Dveře od záchodků zaskřípaly – zašklebil se a dal si za úkol namazat panty – a od kachlíček se odrazil hlas.

„Rankine? Jsi tu?“

No bezva. Farrell. Dneska už to lepší být nemůže. Možná kdybych byl zticha, tak –

„Ani vypovědět nemůžu, jak jsem šťastnej, že už nikdy nemusím čistit hajzlíky.“ Blondák s úsměvem mlsné kočky na tváři se opřel o umyvadlovou desku. Nažehlenou, bezvadně padnoucí uniformu měl podle předpisů, až na porozepnutý límeček, rozhalený natolik, aby byla lehce vidět hrud.

Kyle vrazil mop do automatické ždímačky a s uspokojením sledoval, jak z něj vymačkala každíčkou kapičku. Asi si u toho nemusel představovat Farrellovu hlavu, ale co, byla to svobodná planeta.

„Co chceš, Farrelle? Nebo ses jen přišel pokochat mým utrpením?“

Farrell se zasmál, ale znělo to až příliš nuceně, jako kdyby mu někdo řekl, že se mu jeho smích líbí, a on posledních deset let piloval, aby ten hurónský smích znovu perfektně vyzněl. „Ne, chlapče, nejsem tu na pokec – máme spolu něco na práci.“

Kylovi ztuhla čelist. *Ta pitomá brána.*

„Za chvíli bude procházet skrz bránu první loď. Nepomůžeme si,

když se budeme schovávat na hajzlíku, zatímco se máme připravovat na kasírování. Musíme být v operačním středisku s ostatními.“

Najednou se uklízení zbytku záchodů nezdálo jako tak špatný nápad. „To zvládneš,“ řekl Kyle a zavrtěl hlavou. „Nepotřebuješ mě tam.“

„Ale no tak,“ řekl Farrell a rozhodil rukama, „jsme přece *partneři*. To nejseš ani trochu zvědavěj?“

Jako by zvědavost nikdy nikoho nezabila. „Upřímně? Ne. Co je mi po tom. Dokud jsou tu nějaký záchody k vydrhnutí, nikam nejdu.“

„Už je to pět let, Rankine.“ Farrell s vykulenýma očima zavrtěl hlavou. „Šmarjá. Pět let života zaseklí v tomhle vymrzlém pekle. To všechno jen proto, že nějakým idiotům přišlo jako dobrej nápad naši červí díru odpálit.“

V tu chvíli ucítil Kyle žaludeční šňávy až v krku. „Planeta byla pod invazí,“ podotkl.

Farrell si odfrkl. „Mohli jsme Illyriány zvládnout i bez zničení brány.“

„Jo, kdybys tam nahore byl ty, tak určitě.“

„Hej, nemůžu za to, že jsem byl ještě na akademii. V pohodě bych kterýhokoli z těch illyriánskech pilotů strčil do kapsy.“

Jo, spíš by z tebe teď byl rozpínající se oblak vesmírného prachu.

Pokud by celá illyrijská flotila prošla branou, přečísčila by nicotné sabaejské obranné síly zhruba pět ku jedné.

„Říkám ti, nebude mi ani trochu líto, až ukážu týhle díře záda,“ řekl Farrell, jako by četl Kyleovy myšlenky. „S podělanou tundrou jsem skončil. Když je *pěkně*, nárazy větru dosahují padesáti kilometrů za hodinu. Máš vůbec představu, co za noční můru je přistávat v těch sračkách s tryskáčem?“

Kyleův žaludek solidárně udělal kotrmelec. „Radši nevědět.“

Farrell byl ale myšlenkami trochu jinde. „Měli dát tohle místo k ledu už před lety.“

„No tak, vždyť víš, že si velení drží základnu Davidson, aby měli kam uklízet lidi, který se jim nehodí do krámu.“

Farrellův namyšlený výraz ochabnul, ale i tak to jeho nadšení nemohlo udusit. „Možná pro Antonyho, ale ne pro mě. V momentě, kdy se brána otevře, mizím. Budou potřebovat zkušený piloty do lodí – vojenský, dopravní, soukromý kontraktory. O někoho s *mou* kvalifikací se poperou.“

Kyle udělal, co mohl, aby svoje odfrknutí proměnil v zakašlání, ale Farrell byl natolik zabraný do fantazírování, než aby to vůbec zaznamenal.

„Je fakt blbý, že nemůžeš jít se mnou,“ pokračoval Farrell a kamarádsky Kylea objal kolem ramen. „Jsme dobřej tým. Představ si, do čeho všeho bysme se mohli tam venku namočit.“ Pomalu před nimi mávl rukou, jako by chtěl obsáhnout to, co viděl jen on. „Jasně, musel bych mít důvod vzít tě s sebou.“ Najednou se rozzářil. „Mohl bys bejt můj komorník! Lidi je pořád maj, nebo ne?“

„Když s tebou půjdu do operačního, vynecháš mě ze svých grandiózních plánů?“

„Naprosto,“ řekl Farrell a zvedl dva prsty v pochybné přísaze. „První runda je na mě.“

„Paráda.“ Kyle opřel svůj mop o dveře kabinky s téměř stejnou zdrženlivostí jako vojáci, kteří opouštěli svoje milé, když odcházeli do války.

Pět minut poté, když se proplekli spleť téměř identicky vypadajících chodeb, Farrell zatlačil na dveře do operačního střediska. Uvítalo ho hlasné provolání jeho jména. Zamával, usmál se, jako by stál před kamerou, a odměnil svoje věrné publikum malou úklonou.

Kylea žádné takové uvítání nečekalo. Jen pár z nich by ho bylo poznalo bez mopu v ruce a i ti by sotva vylovili z paměti jeho jméno, aniž by se podívali na jmenovku na prsou.

„Říkal jsem ti, že je tady party,“ řekl Farrell a plácl Kylea po zádech. „Dokonce i Antonyová je pořád vzhůru.“ Kývl směrem k prosklené buňce, která shlížela na soustředné kruhy operačního střediska.

Vysoká a štíhlá, s nakrátko střiženými šedými vlasy, plukovnice Indira Antonyová přitahovala pozornost, dokonce i v běžné uniformě. S Kylem se potkali očima a ona mu neformálně pokývla.

Kyle jí pokývnutí oplatil a ignoroval přitom zkoumavý Farrellův pohled.

„Nikdy jsi mi neřekl, jak ses se starou vlčicí vůbec skámošil,“ řekl Farrell a šťouchl do něj loktem.

Kyle neurčitě pokrčil rameny. „Ani odpaďák plukovnice se nevysej-pá sám od sebe.“

Přestože už bylo dost pozdě, bylo osazenstvo základny v překvapivě dobré náladě – dokonce i ti, co byli vlastně na noční směně. Kyle měl podezření, že je za to třeba poděkovat lahvím alkoholu, které mezi nimi volně kolovaly. Obyčejně by už kdokoli z nich mazal do basy, než by si stihnul jen cucnout. Ale vzhledem ke slavnostní náladě Antonyová dělala, že nic z toho nevidí. Kyle měl dojem, že dokonce i zahlédl na jejím stole sklenici.

V ruce se mu objevil drink, pozornost od Farrella. Pilot se zakřenil a s vlastním plastovým kelímkem si s ním přiřukl. „Na náš návrat do